

til hende. For ogsaa det var bleven ham klart denne Nat, at det ikke alene var hans Ret men hans Pligt at bryde et Forhold, der var en Frugt af hans syndige Begæringer, og som aldrig kunde afføde andet end Sorg og Ufred for begge Parter. Saa fik det gaa med hans Fremtids udvortes Vel-færd, som det bedst kunde. Her stod større Værdier paa Spil end nogle Penge.

Nogen lang Forklaring var ikke engang nødvendig. Jakobes Breve viste tydelig nok, at hun var forberedt paa et Brud og i Grunden selv ønskede det. Anderledes kunde han i hvert Fald ikke forstaa Efterskriften i hendes sidste Brev, — et Par Ord, hvormed hun havde ladet ham vide, at hun »rimeligvis en af Dagene rejste til Breslau«. For nu at skaane hende for den Ydmygelse, det vilde være hende, om Bruddet kom fra ham, besluttede han at opfatte denne Meddelelse som hendes endelige Opgør. Han havde da kun at erkende Rigtigheden af hendes Formodning om det fuldbyrdede religiøse Omslag i hans Sind, — og saa at sige hende det sidste Levvel.

Opad Formiddagen, efter at Brevet var skrevet og afsendt, sad han ude i Haven sammen med Hofjægermesterinden. Det var ham selv, der havde opsøgt hende i et af Lysthusene, hvor hun havde anbragt sig med noget Broderiarbejde. I sin bevægede Sindsstemning trængte han til at betro